

РЕШЕНИЕ

№ 1808

гр. София, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 11.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **11543** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.16, ал.3 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на М. Д., гражданин на Р. Турция срещу Отказ за влизане в Република България, издаден на 05.11.2023г. от С. К. – служител в ГКПП – Л., ГПУ- Е., РД „Гранична полиция“ – Е., ГД“ГП“ - МВР на основание чл.16, ал.1, вр. с чл.10, ал.1, т.14 от ЗЧРБ.

Според жалбоподателя отказът е неправилен, немотивиран и незаконосъобразен. Твърди, че не познава никого в България, не е контактувал с никого в страната и не му е понятно защо му е наложена тази мярка. Предполага, че е за един случай, когато GPSa го е отвел в някакво село, близо до Л., където са го обискирали гранични полицаи, не са констатирани нищо нередно и са го пуснали. Счита, че е дискриминиран, а наложената мярка противоречи на практиката на Европейския съюз и на основните принципи за свободно предвижване на хора и товари.

В съдебно заседание се представлява от адв. Х., който поддържа жалбата, изтъква, че не е доказана съпричастността на жалбоподателя към каналджийство, а е лично отношение на граничния служител да сложи „черен печат“. Няма досъдебно производство за престъпление, поради което моли за отмяна на постановения отказ.

Ответникът не се явява и не е представляван. Изпраща писмени бележки по делото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, намира за установено от фактическа и от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е от легитимиран субект – адресат на постановения отказ, в законоустановения срок, но разгледана по същество се явява неоснователна.

На 05.11.2023г. в 14:38:59 часа на граничен пункт ГКПП Л. се явил М. Д. – гражданин на Турция, идентифициращ се с национален паспорт за влизане от Турция в Република България. Не бил допуснат да влезе в страната от контролиращият служител на РД „Гранична полиция“ С. Г. К., след като било установено, че е вписан със забрана за влизане в страната. За недопускането е издаден оспореният отказ на основание чл.10, ал.1, т.14 от ЗЧРБ, в който като причина за недопускането е отбелязано по т.(Н) от единния формуляр "вписан е със забрана за влизане в страната в националния списък".

За удостоверяване на това обстоятелство от ответника са представени: Справка от АИС “Издирвателна дейност“ за М. Д., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, с паспорт U31400599, според която ПАМ „Забраната за влизане в РБългария е била наложена от Дирекция „Миграция“ на чуждия гражданин със Заповед №442632 от 01.11.2023г. за срок от 26.10.2023г. до 25.10.2033г. Правното основание за забраната е по чл.21 А от ЗЧР, според който Министърът на вътрешните работи, министърът на външните работи, председателят на Държавна агенция "Национална сигурност" или упълномощени от тях длъжностни лица могат периодично да включват чужденци в информационния масив на нежеланите в страната чужденци при наличието на основанията по чл. 10, ал. 1. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено писмо №21927/26.10.2023г. на ДАНС, с което чуждият гражданин е включен в списъка на нежеланите в страната чужденци. Приложено е съобщение № 6865р-29903/05.11.2023г., според което на 05.11.2023г. в 14,40 часа на ГКПП Л. за влизане в страната е установена категория Z по чл.21А от ЗЧРБ за турския гражданин М. Д., [дата на раждане], въз основа на което служителят на „Гранична полиция“ е отказал влизане.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани със Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза, но с разпоредбата на чл. 16, ал. 1 с.з. изрично е регламентирано, че притежаването на виза не може да бъде единствено основание за влизане в РБ. Въведени са с ал. 2 специални други изисквания, които следва да не са налице - тези по чл. 10, ал. 1 (основания за отказ да бъде издадена виза или да бъде отказано влизане в страната).

Компетентността на служителя С. Г. К. произтича от самата норма на чл. 16, ал. 2 ЗЧРБ, която сочи: Органите за граничен контрол могат да не допуснат влизането в Република България на чужденец, притежаващ виза, в случаите по чл.10, ал.1“. Релевантната за случая причина, която представлява материалноправното основание за отказа е по чл. 10, ал. 1, т. 14 ЗЧРБ – когато чужденецът е включен в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по чл. 21а, ал. 1. Формата, под която се постановява отказа за влизане е Единен стандартен формуляр, за отказ за влизане на границата, съгласно част „Б“ от Приложение V от Регламент (ЕО) № 2016/399 на Европейския парламент и на Съвета от 09 март 2016г., относно Кодекс на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на Ш. граници), в който се отразяват причините за недопускане в страната. Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на

чужденци - граждани на трети страни е свързана преди всичко с националната сигурност и сигурността в границите на Европейския съюз. Компетентният административен орган (в случая - служител при Главна дирекция „Гранична Полиция“ - МВР ГКПП Л.) разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията, по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, а проверката на съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК.

Не е нарушено правото на жалбоподателя да разбере причините за постановяване на отказа. Мотивите и представените от ответника писмени доказателства, дават възможност на Съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност. Издаденият на 05.11.2023г. от компетентен административен орган за граничен контрол Отказ за влизане в страната на М. Д. е постановен в резултат на правилно прилагане на обсъдените норми на чл. 16, ал. 2, вр. чл. 10, ал. 1, т. 14 ЗЧРБ. Ирелевантно за тях е обстоятелството дали има образувано досъдебно производство и наказателно преследване срещу чуждият гражданин за каналджийство. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр., ал. 1, Административен съд София - град, 11 - ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Д., гражданин на Р. Турция срещу Отказ за влизане в Република България, издаден на 05.11.2023г. от С. К. – служител в ГКПП – Л., ГПУ-Е., РД „Гранична полиция“ – Е., ГД“ГП“ - МВР на основание чл.16, ал.1, вр. с чл.10, ал.1, т.14 от ЗЧРБ.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок.

СЪДИЯ: